

Cartes al Director

Sr. Director:

Després de llegir el número anterior de la revista i llegir alguns articles amb els quals no estava massa d'acord, m'he decidit a expressar-ho públicament, de cara al millorament de RONSANA.

En primer lloc demanaria que tots els escrits que surten a la revista fossin signats, i si l'autor és la mateixa Editorial que ho expliciti, perquè sinó pot induir a error al lector.

D'altra banda, llegint l'última part del viatge a les Antípodes escrit pel Dr. Eduard Padrós i de Palacios, pensava que aquest apartat podria servir-nos per adquirir un coneixement més profund de la gent, els costums, la forma de pensar i els problemes de cadascun dels països visitats, descripció que no seria massa difícil de fer per aquell qui viatja atent no només a les rareses sinó també atent a les persones, i que ens donaria una visió més extensa que la sola descripció geogràfica i turística.

Per últim, en l'article titulat ALLIBERACIÓ I VISCA LA JOVENTUT, penso que el P. Jaume Travesa ens fa passar a tot el jovent pel mateix sedàs, i en la meua opinió, la d'un marrec (tinc 20 anys), encara hi ha joves amb temps per estudiar, llegir, reflexionar, joves que lluiten per aconseguir una societat més justa i solidària. A més, si hi ha joves que tenen com a únics valors la televisió i el sexe, potser no tota la culpa se'ls ha de donar a ells, ja que la nostra societat, la que han fet i controlen les persones grans, s'escarrassa ben poc a obrir camins que condueixin a la formació intel·lectual i humana dels joves.

M.ª Teresa Cortès i Uñó

DES DE L'ÍNDIA

La balança de la Indira

Ho sap tothom: són dos els poders que dominen i volen dominar la terra: els EE.UU. i URSS. A costa de tots els altres països menys

potents. Però encara avui els interessa tenir al seu costat a d'altres perquè sols no poden obtenir diguem el poder absolut cada un a ells per fer front al seu adversari. I aquí entren els jocs bruts de la política que ho trampeja i així tot per sortir-se amb la seva. Vauguin com exemples Iran —al que s'havien tolerat les violacions dels drets humans per poder conservar una aliança (militar?) amb el país— i igualment el Pakistan, que avui dia encara és un país totalitari sota règim militar dictatorial cent per cent i que en un temps no tant llunyà assassinà uns tres milions de persones al Bangla Desh i causà l'exòde, potser el més gran de la història humana, de més de deu milions de persones, sense cap protesta per part del seu aliat els EE.UU. Ans al contrari, obtingué —inútilment— la seva protecció.

Ara tot el món està amb els cabells de punta per veure què passarà amb el conflicte de l'ocupació de l'Afganistan pels Russos. Una vergonya per cert. I els dos lleons busquen suport d'allà on sia.

L'Índia és pràcticament veïna dels països implicats amb el xafarranxo. I el flirteig per ambdues bandes és fort. Però la Indira s'ha declarat sempre «Non Allied», o no aliada a cap. Té inclinacions vers alguna banda? A voltes per força. La política no té entranyes i jo que visqué els dies perillosos i dolorosos de l'última guerra amb el Pakistan per qüestió del Bangla Desh (i provocada pel Pakistan que bombardejà cinc camps d'aviació de l'Índia el dia 3 de Desembre del 1971) i tinguérem de sofrir les conseqüències dels deu milions i escaig de refugiats del Bangladesh, em doni compte de la immoralitat del govern dels EE.UU. —llavors dirigit per Nixon i Kissinger— política nefasta que féu que l'Índia es llancés pràcticament als braços dels russos per evitar la seva destrucció, tal volta pels mitjans nuclears que posseïa «l'Enterprise», el vaixell temible.

Més, de llavors ençà, ha seguit una política econòmica o comercial de balança. I més aviat a favor del bloc de l'Oest que no pas de Rússia com poden dir les següents dades:

L'any 1977-78 el moviment comercial total entre els EE.UU. i l'Índia fou de 14.292 milions de Rúpies, mentres que amb Rússia fou de 10.980 milions de Rúpies.

Els imports de l'Oest foren aquest mateix any un 47.2 per cent del total dels imports per l'Índia. Mentres que del bloc dels Soviets només hi hagueren un 10.1 per cent. I tenim la mateixa relació amb els exports, que foren exportats a l'Oest per valor del 43.1 per cent a ells, comparats amb la petita quantitat del 16.1 per cent als Soviets.

L'ajuda econòmica total també és desproporcionada. La dels països occidentals equival a 86.120 milions de Rúpies, mentres que la russa fou de 15.000 milions de Rúpies.

Els termes de l'ajuda econòmica en general són més favorables als russos que als americans. Sobretot quan es tracta d'ajuda de «defensa» o armament. Però no sense pilleria ja que —com han fet alguna altra vegada—, estan en posició de negar les peces de recanvi necessàries pel material que ens han vengut o entregat, a no ésser que se'ls concedeixi algunes avantatges polítiques. Però també tenen l'avantatge de que poden proporcionar el material necessari al moment, degut al sistema polític que és diferent del parlamentari dels EE.UU. que necessiten un procés llarg de discussions per autoritzar al President «l'envio» del que sia. I encara que molts es creguin el contrari, rarament els EE.UU. fan servir de palanca pels seus fins polítics l'ajuda econòmica, segons lleigeix i sembla ben documentat l'escriptor, i pel que sé, que permet Associacions no-governamentals enviar ajuda massiva sobretot de menjar, sense cap traça ni llaç polític.

Els que fan propaganda de la gran dependència de l'Índia dels Russos són dos grups: Els mateixos russos per una part (que pel Gener d'aquest any editaren suplementes de quatre pàgines als periòdics més famosos, per commemorar els 25 anys de co-operació Indo-soviètica), i segonament els buròcrats de l'Índia mateixa, que són els galls dels parallamps dels campanars, que s'inclinen segons el vent bufa a la direcció més convenient. I els sembla que els convé de moment assenyalar vers els Soviets. Però que ho volen tot d'Amèrica i es allà on solen enviar els seus fills a estudiar. Ningú no els envia a Moscou. Ja dic que serà segons el vent que bufi.

Jo crec que per ara la Indira mostra tenir un bon enteniment i manté la balança política procurant no ofendre a ningú quan és possible. I seguint mantenint-se no-aliada. Així és com ho veig jo. Però qui hi ha que pugui dir-se infalible sobre tot en política?

J. Travesa S. J.

